

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců: a) M. M.
bytem X
b) M. M.
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUZL 37819/2018, sp. zn. KUSP 37819/2018 ŽPZE-RH,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci napadli u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUZL 37819/2018, sp. zn. KUSP

37819/2018 ŽPZE-RH (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherského Hradiště, odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 30. 4. 2018, č. j. MUUH-SŽP/31555/2018/MichP, sp. zn. Spis/ 4118/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl každý ze žalobců uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 116 odst. 1 písm. g) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (vodní zákon), k jehož spáchání došlo ve formě spolupachatelství tím, že žalobci na pozemky v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje Ostrožská Nová Ves p. č. X a p. č. X v obci Ostrožská Nová Ves v k. ú. X, umístili dvě maringotky na kolech, a to nejméně po dobu od 12. 2. 2018 do 22. 3. 2018, čímž porušili zákaz podle ust. § 30 odst. 8 vodního zákona, který stanoví, že v ochranném pásmu I. a II. stupně je zakázáno provádět činnost poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, jejichž rozsah je vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma, tj. v daném případě v rozhodnutí Městského úřadu Uherského Hradiště, odboru životního prostředí, ze dne 16. 6. 2006, č. j. ŽP 22473/2006/Č (dále jen „opatření obecné povahy“), platného ve spojitosti s rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 8. 11. 2006, č. j. KUZL 68315/2006, podle nichž na uvedených pozemcích: „...je zakázáno umístování a realizace staveb včetně jiných zařízení (nesplňující kritérium stavby) mimo objekty vodárenské a těžební...“
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla každému ze žalobců prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. V rámci žaloby proti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí žalobci současně navrhovali zrušení výše uvedeného opatření obecné povahy. Řízení v této věci bylo vyloučeno k samostatnému projednání usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 10. 2018, č. j. 33 A 51/2018-39 a věc byla zapsána pod sp. zn. 65 A 16/2018. Z důvodu nezaplacení soudního poplatku bylo následně vydáno usnesení ze dne 17. 12. 2018, č. j. 65 A 16/2018-25, kterým bylo řízení ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle ust. § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), za použití ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v rozhodném znění, zastaveno.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již žalovaný zabýval vypořádáním odvolacích námitek, které byly proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny.
6. Předně žalovaný odmítl tvrzení žalobců, že prvostupňový správní orgán postupoval v řízení obstrukčním způsobem, a to v rámci vyřizování žádostí o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Současně žalovaný zdůraznil, že se jedná o samostatné řízení.

7. Žalobci navíc žádali o poskytnutí informací, které se týkaly jednotlivých staveb v dané lokalitě a povolení k vjezdu motorových vozidel do ochranného pásma, což nijak nesouvisí s řízením ve věci přestupku, jehož spáchání je každému ze žalobců kladeno za vinu. Podle názoru žalovaného byly tyto informace požadovány zcela účelově, neboť je žalobcům situace v daném území dobře známa.
8. Co se týče uplatněné námitky podjatosti oprávněné úřední osoby prvostupňového správního orgánu, žalovaný uvedl, že ta byla posuzována samostatně ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, protože se jí dále blíže nezabýval. K tomu žalovaný doplnil, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by daná úřední osoba postupovala vůči žalobcům v rozporu se zákonem a zásadami správního řízení. Naopak byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností a na všechny žádosti o poskytnutí informací či výjimek bylo vždy náležitě reagováno vysvětlujícími přípisy, a to přesto, že žalobci byli v řízení zastoupeni advokátkou.
9. Žalovaný dále nepřisvědčil ani tvrzení žalobců, že prvostupňový správní orgán sám rozhodl o odvolání proti usnesení o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, přičemž jej až na základě podané stížnosti postoupil žalovanému k posouzení. Konkrétně žalovaný připomněl, že prvostupňový správní orgán o podaném odvolání nerozhodl, ale pouze žalobce nad rámec svých zákonných povinností upozornil na právní povahu usnesení podle ust. § 76 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
10. Kromě toho žalovaný poukázal na skutečnost, že příslušný správní orgán neargumentoval tím, že žalobcům dané maringotky slouží k rekreaci, ale pouze uvedl, že za tímto účelem jsou běžně využívány. Současně prvostupňový správní orgán zdůraznil, že způsob využití maringotek není v tomto směru relevantní, neboť je zakázáno jejich samotné umístění do oblasti ochranného pásma. Podobně správní orgán pouze odkázal na zákonnou povinnost vlastníků orné půdy, a to v souvislosti s právním režimem, který byl zřízením ochranného pásma zaveden.
11. Stejně tak žalovaný zdůraznil, že z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 31 A 4/2014-77 (dále jen „rozsudek o odstranění stavby“), který je ve správním spisu založen, nevyplývá, že by maringotka byla na daném pozemku umístěna v souladu se zákonem. Naopak byla v daném rozsudku řešena otázka, zda dotčenou maringotku lze považovat za stavbu či nikoliv.
12. Co se týče námitky, že paní X (žalobkyně) nebyla před zahájením přestupkového řízení doručena výzva k podání vysvětlení, žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Současně uvedl, že k zahájení společného řízení ve věci přestupku obou žalobců došlo v souladu se zákonem, čímž se prvostupňový správní orgán podrobně zabýval.
13. K tomu žalovaný doplnil, že k zahájení přestupkového řízení došlo doručením příkazu, a to na podkladě podnětu příslušného stavebního úřadu a záznamu o provedeném místním šetření ze dne 22. 3. 2018, jehož součástí byla rovněž fotodokumentace maringotek. Dané místní šetření bylo provedeno ještě před zahájením přestupkového

řízení, a to podle ust. § 110 vodního zákona. Prvostupňový správní orgán proto nepochybil, pokud po podání odporu rovnou pokračoval v řízení, které již bylo doručením příkazu zahájeno.

14. Závěrem žalovaný doplnil, že žalobci namítaná podjatost úřední osoby prvostupňového správního orgánu není opodstatněná, a to ani v rámci kolaudace jednotlivých staveb v území, v rámci kterých jsou ze strany vodoprávního úřadu dávana pouze souhlasná či nesouhlasná stanoviska. Odborným způsobem se žalovaný vyjádřil rovněž k režimu udělování povolení k vjezdu motorových vozidel do oblasti daného ochranného pásma. Pokuta za spáchání výše uvedeného přestupku byla každému ze žalobců uložena stejně jako v obdobných případech, a to v polovině zákonem stanoveného rozmezí.

III. Žaloba

15. Krajský soud připomíná, že žalobci v žalobě současně navrhli zrušení výše uvedeného opatření obecné povahy, přičemž daná věc byla vyloučena k samostatnému řízení, které bylo kvůli nezaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 17. 12. 2018, č. j. 65 A 16/2018-25, zastaveno. Z toho důvodu se zdejší soud v rámci vymezení žalobních bodů zaměří pouze na tu část argumentace, která se vztahuje k okolnostem vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí, kterým byl každý ze žalobců uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 116 odst. 1 písm. g) bod 2 ve spojení s ust. § 30 odst. 8 vodního zákona.
16. Předně žalobci namítali, že řízení ve věci přestupku bylo ze strany správních orgánů vedeno obstrukčním způsobem, neboť umístění maringotky v dané oblasti ochranného pásma nelze považovat za závadné, což bylo podle názoru žalobců potvrzeno také výše odkazovaným rozsudkem o odstranění stavby.
17. Kromě toho žalobci namítali, že prvostupňový správní orgán včas nereagoval na žádosti o poskytnutí informací, na základě kterých by bylo možné ověřit, zda nedochází k ukládání pokut a udělování povolení k vjezdu motorových vozidel do dané oblasti selektivním způsobem. V tomto směru žalobci navrhovali, aby si zdejší soud vyžádal záznamy o veškeré komunikaci mezi panem X (žalobce a) a správními orgány během roku 2018. Podle názoru žalobců jsou ze strany správních orgánů ve srovnání s ostatními vlastníky pozemků diskriminováni.
18. Současně žalobci brojili proti tomu, že nebylo řádně rozhodnuto o uplatněné námitce podjatosti úřední osoby prvostupňového správního orgánu. Prvostupňový správní orgán navíc nezákonně posuzoval odvolání žalobců proti usnesení o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, přičemž věc postoupil žalovanému až v kontextu podané stížnosti.
19. Stejně tak žalobci poukázali na nepravdivé tvrzení správního orgánu, že maringotka je využívána k rekreaci, což nebylo nijak prokázáno. Podle žalobců je absurdní, pakliže správní orgán na jednu stranu vyzývá k obhospodařování daných pozemků, ale současně nereaguje na žádost o udělení povolení k vjezdu motorovým vozidlem.
20. Žalobci dále namítali procesní pochybení spočívající v tom, že paní X (žalobkyně) nebyla na rozdíl od jejího manžela (žalobce) doručena před zahájením řízení výzva

k nápravě. Ve věci navíc bylo vedeno společné řízení v rozporu se zákonem, protože nebylo oběma žalobcům řádně doručeno oznámení o zahájení řízení, což znamená, že (společné) přestupkové řízení nebylo řádně zahájeno. V této souvislosti žalobci poukázali na skutečnost, že nelze vydat příkaz o uložení pokuty pouze na základě protokolu o kontrole pořízeného jiným správním orgánem. K provedenému místnímu šetření se žalobci neměli možnost vyjádřit.

21. Závěrem žalobci opětovně poukázali na zaujatý přístup správních orgánů, kterým podle jejich názoru dochází v různých ohledech k upřednostňování zájmů vybraných osob a vlastníků pozemků nacházejících se v dotčeném území, aniž by bylo smyslem zřízení ochranného pásma a (selektivního) postihování porušení stanovených zákazů dosažení vyšší úrovně ochrany vodního zdroje. To dokládají také poukazem na novou výstavbu i kolaudace více než deseti objektů určených k rekreaci (tzv. chaty na Rybářském poloostrově). Podle jejich názoru je celá situace u Ostrožských jezer zcela absurdní a vydávání povolenek k vjezdu ze strany Slováckých vodovodů a kanalizací a.s. je diskriminační.
22. Z těchto důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že ve správním řízení nedošlo k žádným obstrukcím či k ignorování práv jeho účastníků. K tomu žalovaný doplnil, že se správní orgán k realizaci stavebních záměrů v oblasti daného ochranného pásma vyjadřuje pouze z pozice dotčeného orgánu, a to prostřednictvím nesouhlasných stanovisek. V daném místě navíc dochází pouze k povolování změny již existujících staveb, které byly v této lokalitě umístěny již v 70. letech minulého století. V případě ostatních staveb či jiných objektů, které nebyly řádně povoleny, jsou stavebním úřadem vedena řízení za účelem jejich odstranění. Tyto skutečnosti podle žalovaného nezpochybňuje ani žalobci odkazovaný rozsudek o odstranění stavby.
24. Kromě toho žalovaný doplnil, že opatření obecné povahy, které mimo jiné stanovuje omezení spočívající v zákazu umísťování staveb či jiných zařízení (nesplňujících kritérium stavby) v oblasti ochranného pásma, je třeba považovat za platné a závazné, aniž by bylo podstatné, kdy bylo vydáno. V tomto ohledu nelze podle žalovaného argumentovat tím, že žalobci kupovali dotčené pozemky bez znalosti omezení souvisejících s ochranou vodního zdroje.
25. Stejně tak žalovaný nepovažoval tvrzená procesní pochybení ve vztahu k poskytování informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. za důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Pokud se jedná o způsob vyřízení námítky podjatosti oprávněné úřední osoby prvostupňového správního orgánu, která byla uplatněna až po vydání rozhodnutí o přestupku, bylo na ni reagováno sdělením služebně nadřízeného dané úřední osoby, a to v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou. Podjatost úřední osoby navíc nelze podle žalovaného dovozovat pouze z toho, že se měla v řízení dopustit procesních pochybení.

26. V této souvislosti žalovaný uvedl, že za procesní pochybení nelze považovat postup prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že žalobce přípisem pouze upozornil na skutečnost, že podání odvolání proti usnesení o stanovení lhůty nemá odkladný účinek.
27. Ohledně namítaných nově zkolaudovaných staveb na tzv. Rybářském poloostrově žalovaný uvedl, že se jednalo pouze o stavby povolené v 70. letech 20. století, přičemž šlo pouze o změny těchto staveb v důsledku povodňových škod.
28. Následně se žalovaný vyjádřil rovněž k argumentaci žalobců ohledně způsobu využití dotčených maringotek, režimu povolování staveb v oblasti ochranného pásma a udělování povolení k vjezdu motorových vozidel v tom směru, že žalobce v užívání jejich pozemku nikdo neomezuje, neboť na něj mohou vstupovat kdykoliv, jakož i provádět údržbu travního porostu. Závěrem svého vyjádření žalovaný připomněl, že žalobci byli uznáni vinnými za spáchání přestupku podle ust. § 116 odst. 1 písm. g) ve spojení s ust. § 30 odst. 8 vodního zákona.

V. Replika žalobců

29. K vyjádření žalovaného podali žalobci repliku, ve které v podstatě zopakovali svou argumentaci obsaženou v žalobě. Ve vztahu k nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí zejména zdůraznili, že v přestupkovém řízení došlo k řadě procesních pochybení, přičemž správní orgány postupují při posouzení společenské škodlivosti umístění přívěsu diskriminačním způsobem. Podrobně se pak žalobci zabývali zejména tím, že rozhodnutí o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby nebylo v souladu se zákonem.
30. Žalobci poté dne 30. 11. 2018 doplnili podanou repliku tím, že zdejšímu soudu zaslali kopii rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. KUZZL 59281/2018, sp. zn. KUSP 59281/2018 ŽPZE-RH (dále jen „rozhodnutí žalovaného v jiné věci“), kterým bylo v jiné přestupkové věci týkající se porušení téhož zákazu umísťování staveb a jiných zařízení v ochranném pásmu II. stuně vodního zdroje Ostrožská jezera rozhodnuto o zrušení prvostupňového rozhodnutí o přestupku. Podle názoru žalobců se jedná o důkaz toho, že žalovaný rozhoduje v obdobných věcech různým způsobem, tedy v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

31. Ve správním spisu se nachází podnět Městského úřadu Uherského Hradiště, odboru stavebního úřadu, ze dne 12. 2. 2018, podle kterého bylo dne 6. 2. 2018 zjištěno, že na pozemku parc. č. X – orná půda v katastrálním území X, se nachází maringotka zelené barvy na kolech, která není objektem plněním funkce stavby ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006, stavební zákon, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“).
32. Na základě uvedeného podnětu byl pan X žalobce a) - prvostupňovým správním orgánem vyzván k nápravě stavu a podání vysvětlení, a to přípisem ze dne 15. 2. 2018. V něm bylo mimo jiné uvedeno, že podle příslušného opatření obecné povahy je zakázáno umísťovat v dané oblasti stavby či realizovat stavby nebo jiná zařízení (nesplňující kritérium stavby) mimo objekty vodárenské a těžební. V této souvislosti

byl žalobce vyzván k odstranění maringotky z ochranného pásma vodního zdroje a k podání vysvětlení ve lhůtě 15 dnů.

33. V reakci na uvedenou výzvu zaslal žalobce prostřednictvím právní zástupkyně dne 7. 3. 2018 prvostupňovému správnímu orgánu písemné vysvětlení, ve kterém zejména uvedl, že aktuální stav jeho pozemku je v souladu se zákonem, což mělo být potvrzeno také v rozsudku o odstranění stavby. Současně žalobce požádal o sdělení, zda bylo v oblasti ochranného pásma uděleno některým osobám povolení k vjezdu motorových vozidel a výjimka ve vztahu k umisťování staveb či jiných zařízení. Závěrem žalobce požádal, aby bylo v jeho prospěch vydáno povolení k neomezenému vjezdu motorovým vozidlem na dotčený pozemek.
34. Žádost žalobce o poskytnutí informací byla prvostupňovým správním orgánem postoupena na právní oddělení daného úřadu, jak vyplývá z emailové korespondence, která je ve správním spisu založena. Následně byly do správního spisu založeny výpisy pozemků ve vlastnictví žalobců z katastru nemovitostí a záznam o provedeném místním šetření na pozemku parc. č. X v k. ú. X ze dne 22. 3. 2018, jehož součástí je rovněž pořízená fotodokumentace.
35. Prvostupňový správní orgán poté přistoupil k vydání příkazu ze dne 28. 3. 2018, kterým uznal každého ze žalobců (vlastníci pozemku) vinným z přestupku podle ust. § 116 odst. 1 písm. g) bod 2 vodního zákona. Žalobci podali proti příkazu odpor, protože bylo v přestupkovém řízení pokračováno.
36. V této souvislosti byl žalobcům doručen přípis prvostupňového správního orgánu ze dne 9. 4. 2018, kterým jim bylo sděleno, že ve věci bude vedeno společné přestupkové řízení. Současně byli žalobci vyrozuměni o tom, že dokazování bylo ukončeno, přičemž jim byla usnesením pod č. j. MUUH-SŽP/27731/2018/MichP (dále též „usnesení o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí“) stanovena lhůta 15 dnů za účelem vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Proti tomuto usnesení žalobci podali téhož dne odvolání, ve kterém poukázali na obstrukce a nesprávný postup prvostupňového správního orgánu a současně požádali, aby byl odvolání přiznán odkladný účinek.
37. Kromě toho žalobce zaslal prvostupňovému správnímu orgánu stížnost ze dne 9. 4. 2018, neboť nebylo ve lhůtě 30 dnů reagováno na jeho žádost o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., a to ohledně udělování povolení k vjezdu motorových vozidel či výjimek k umisťování staveb a jiných objektů v oblasti ochranného pásma. V této souvislosti je ve správním spisu založena emailová komunikace úředních osob jednotlivých odborů Městského úřadu Uherského Hradiště, ze které vyplývá, že žádost žalobce o poskytnutí informací byla právnímu odboru postoupena, ale k jejímu vyřízení nedopatřením nedošlo.
38. Prvostupňový správní orgán poté zaslal žalobcům prostřednictvím právní zástupkyně sdělení ze dne 11. 4. 2018, ve kterém uvedl, že odvolání proti usnesení o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nemá ze zákona odkladný účinek, přičemž o něm není oprávněn rozhodovat. Současně prvostupňový správní orgán v rámci tohoto sdělení reagoval na žádost žalobce o poskytnutí informací, přičemž vyloučil, že by v řízení docházelo k obstrukcím, přestože připustil, že vyžádané informace byly nedopatřením poskytnuty opožděně.

39. Žalobce následně podal dne 25. 4. 2018 další žádost o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., a to ve vztahu k udělování výjimek a povolení ohledně vjezdu motorových vozidel do oblasti ochranného pásma, vydávání stavebních povolení a týkající se dalších podmínek ohledně využití a obhospodařování pozemků nacházejících se v dotčeném území. Současně žalobce zaslal prvostupňovému správnímu orgánu stížnost na neúplné poskytnutí informací, o jejichž sdělení bylo požádáno. Prvostupňový správní orgán zaslal v této souvislosti žalobci doplnění poskytnutých informací, a to přípisem ze dne 27. 4. 2018.
40. Následně došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobci bylo doručeno rovněž sdělení k stížnosti na nesprávný úřední postup ze dne 2. 5. 2018, ve kterém bylo uvedeno, že podaná stížnost není důvodná, neboť bylo s podaným odvoláním proti usnesení o stanovení lhůty k uplatnění práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu naloženo v souladu se zákonem, a to postoupením odvolacímu správnímu orgánu. Kromě toho byl žalobci zaslán také přípis ze dne 7. 5. 2018, obsahující informace podle zákona č. 160/1999 Sb., které byly dodatečně vyžádány.
41. Žalobci podali dne 14. 5. 2018 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém mimo jiné poukázali na obstrukce a podjatost oprávněné úřední osoby. V této souvislosti bylo žalobcům zasláno sdělení žalovaného ze dne 25. 5. 2018, ve kterém byla námitka podjatosti služebně nadřízenou úřední osobou posouzena jako neopodstatněná, neboť byla podána až po vydání rozhodnutí o přestupku, přičemž se opírá o stížnosti na postup úřední osoby, které nejsou důvodné. Odvolání žalobců bylo dále doplněno, a to podáním ze dne 4. 6. 2018.
42. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 28. 6. 2018, č. j. KUZL 29946/2018, kterým zamítl odvolání proti usnesení o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobci poté podali dne 2. 7. 2018 stížnost na nesprávný úřední postup při doručování písemností, ve které současně k výzvě upřesnili námitku podjatosti. Následně došlo k vydání napadeného rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný současně zaslal žalobcům sdělení ze dne 18. 7. 2018, ve kterém uvedl, že námitka podjatosti byla služebně nadřízeným úřední osoby řádně vyřízena.

VII. Posouzení věci krajským soudem

43. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
44. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
45. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
46. Žaloba **není důvodná**.

47. Krajský soud předně uvádí, že je třeba vycházet z toho, že incidenční návrh na přezkum zákonnosti opatření obecné povahy, které bylo v předmětné věci prvostupňovým orgánem i žalovaným aplikováno, byl již odkazovaným usnesením vyloučen k samostatnému projednání, přičemž daná věc byla zapsána pod sp. zn. 65 A 16/2018 (k uvedenému postupu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, čj. 8 As 63/2019-40, a ze dne 27. 3. 2020, 9 As 351/2019 – 142; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
48. Dané řízení o projednání incidenčního návrhu bylo poté z důvodu neuhrazení soudního poplatku zastaveno (viz k tomu usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2018, č. j. 65 A 16/2018-25). Toto usnesení je pravomocné a nebylo ani podrobeno kasačnímu přezkumu.
49. S ohledem na výše uvedené je krajský soud povinen z označeného usnesení o zastavení řízení vycházet, což znamená, že v předmětném řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí již nemá místo přezkum samotného opatření obecné povahy v rozsahu stanovení zákazu umístování a realizace staveb včetně jiných zařízení (nesplňující kritérium stavby) mimo objekty vodárenské a těžební na dotčených pozemcích v oblasti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje Ostrožská jezera. Předmětné opatření obecné povahy je třeba považovat coby platný a účinný správní akt k datu spáchání přestupkového jednání pro účely tohoto řízení za zákonné a správné.
50. Samotná skutečnost, že dotčené opatření obecné povahy výše uvedený zákaz stanovuje, není mezi stranami předmětem sporu.
51. K tomu krajský soud dodává, že se v nyní projednávané věci jedná o posouzení zákonnosti rozhodnutí, kterým byl každý ze žalobců uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 116 odst. 1 písm. g) bod 2 ve spojení s ust. § 30 odst. 8 vodního zákona, a to tím, že v rozporu se stanoveným zákazem umístili na svůj pozemek dotčený opatřením obecné povahy maringotky, čímž ohrozili vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje.
52. Ve vztahu k naplnění dané skutkové podstaty přestupku proto nelze obecně považovat za relevantní tvrzení žalobců vztahující se k celkové situaci v oblasti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje Ostrožská jezera, a to včetně souvisejícího postupu příslušných orgánů veřejné moci či dalších subjektů v rámci udělování výjimek k realizaci stavebních záměrů či vydávání povolení k vjezdu motorových vozidel (tzv. na výjimku). Proto v tomto ohledu krajský soud nevyžadoval ani důkazní materiály, které žalobci označili v žalobě. Podstatné pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí je pouze to, zda žalobci umístili na své pozemky v ochranném pásmu vodního zdroje II. stupně předmětné maringotky v rozporu se stanoveným zákazem a zda v důsledku toho došlo k narušení či ohrožení právem chráněného zájmu.
53. Krajský soud nesouhlasí s argumentem žalobců, že umístění maringotek v dotčeném území, ať už slouží k rekreaci nebo jiným deklarovaným účelům (např. uskladnění věcí), nemůže být ve srovnání s jinými činnostmi vůbec společensky škodlivé. Ačkoliv nelze zpochybnit, že jednotlivé činnosti mohou svojí povahou vykazovat různou intenzitu ohrožení právem chráněného zájmu, kterým je zachování vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodního zdroje, nelze na základě toho libovolně

ignorovat některé ze stanovených zákazů a omezení, která působí rovněž preventivním způsobem, aby k nežádoucím zásahům do vodního zdroje nedocházelo.

54. Je zřejmé, že konstrukce skutkové podstaty tohoto přestupku založená na blanketním odkazu v ust. § 30 odst. 8 vodního zákona na opatření obecné povahy vymezující zákazy činností v ochranném pásmu vodního zdroje se zakotvením sankční části normy v ust. § 116 odst. 1 písm. g) téhož zákona, je zcela zjevně založena nikoliv na zkoumání skutečně způsobených škodlivých následků porušení stanovených zákazů, ale na ohrožovacím principu (tzv. ohrožovací delikt). Reálné škodlivé následky, které v případě naplnění formálních znaků přestupkového jednání mohou či nemusejí nastat, ovšem nemají vliv na samotné naplnění či nenaplnění znaků skutkové podstaty přestupku.
55. Stejně tak je nutné přisvědčit žalovanému v tom, že v žalobci odkazovaném rozsudku zdejšího soudu vydaném v související věci odstranění stavby (sp. zn. 31 A 4/2014) nebyla posuzována oprávněnost umístění maringotky v oblasti ochranného pásma, ale příslušnému správnímu orgánu bylo spolu se zrušením rozhodnutí o jejím odstranění pouze uloženo, aby se důkladněji zabýval tím, zda se jedná o stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby ve smyslu ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona.
56. V nyní projednávané věci správní orgány nepovažovaly maringotky pro účely posouzení odpovědnosti žalobců za přestupek za stavby, ale za zařízení nesplňující kritérium stavby ve smyslu zákazu stanoveného v opatření obecné povahy, což bylo ostatně důvodem k tomu, proč byl podnět stavebního úřadu k zahájení přestupkového řízení učiněn. Z výše uvedeného rozsudku o odstranění stavby proto nelze dovozovat závěr o tom, že maringotky nebyly umístěny na daném pozemku v rozporu se zákazem stanoveným v opatření obecné povahy, který zákonný režim ochrany vodního zdroje Ostrožská jezera konkretizuje. Samotná povaha maringotek jako zařízení nesplňujících kritérium stavby pak nebyla ze strany žalobců konkrétně zpochybněna.
57. Pokud se v této souvislosti jedná o úvahy správních orgánů o tom, že maringotky obecně slouží podle veřejně dostupných zdrojů pro účely rekreace, neznamená to, že se jednalo o rozhodnou skutečnost ve vztahu k posouzení odpovědnosti za přestupek, který byl každému ze žalobců kladen za vinu. Naopak bylo v tomto směru v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně upřesněno, že žalobci se dopustili přestupku již tím, že maringotky na pozemek dotčený opatřením obecné povahy umístili, a to bez ohledu na jejich funkční využití.
58. Co se poté týče namítané diskriminace žalobců oproti vlastníkům jiných pozemků v dané oblasti, krajský soud s odkazem na výše uvedené dodává, že by mohla být ve vztahu k nyní projednávané věci relevantní zejména tehdy, pokud by spočívala v porušení zásady legality a související povinnosti správních orgánů projednávat všechny přestupky, o kterých se dozví.
59. Krajskému soudu je ovšem z vlastní rozhodovací činnosti známo, že jednotlivá porušení zákazů stanovených zákonem a konkretizovaných daným opatřením obecné povahy jsou správními orgány v rámci objektivních možností jejich odhalení postihována (viz např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2018, č. j. 33 A 74/2016 – 33, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 33 A 114/2016 – 54).

60. O tom, že správní orgány postihují konkrétně zákaz spočívající v neoprávněném umístění staveb nebo jiných zařízení v oblasti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje Ostrožská jezera také v případě vlastníků jiných pozemků ostatně svědčí rozhodnutí žalovaného v jiné přestupkové věci, které bylo zdejšímu soudu žalobci předloženo.
61. Krajský soud připomíná, že žalobci dané rozhodnutí a související námitku porušení zásady legitimního očekávání uplatnili opožděně, resp. v době, kdy již lhůta pro podání žaloby a rozšíření žalobních bodů uplynula (ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.). Po seznámení se s obsahem dotčeného rozhodnutí krajský soud pouze nad rámec uvedeného dodává, že žalovaný jím nerozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto, že by umístění maringotky v daném území nebylo přestupkem podle výše uvedeného ustanovení vodního zákona, ale kvůli nedostatečnému posouzení otázky zavinění, což v nyní projednávané věci nebylo ve správním řízení ani v žalobě namítáno.
62. Žalobci ovšem namítali řadu procesních pochybení správních orgánů. Předně poukázali na skutečnost, že nebylo řádně rozhodnuto o námitce podjatosti úřední osoby prvostupňového správního orgánu. K tomu krajský soud uvádí, že žalobci v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí argumentovali mimo jiné používáním obstrukcí úřední osobou, což bylo ze strany prvostupňového správního orgánu vyhodnoceno jako námitka podjatosti podle ust. § 14 správního řádu.
63. V této souvislosti bylo vydáno sdělení Ing. R. N. ze dne 25. 5. 2018, a to z pozice služebně nadřízeného úřední osoby, jejíž podjatost byla namítnuta. V daném sdělení bylo v reakci na argumentaci žalobců uvedeno, že o námitce podjatosti již nelze rozhodnout, neboť byla uplatněna až po vydání doposud nepravomocného rozhodnutí o přestupku, resp. ve chvíli, kdy již řízení před prvostupňovým správním orgánem skončilo. Kromě toho bylo v daném sdělení uvedeno, že podjatost úřední osoby nelze dovozovat z jejího procesního postupu. Tento závěr byl následně potvrzen také sdělením žalovaného ze dne 18. 7. 2018, které bylo vydáno v reakci na podání žalobců označeného jako odvolání proti sdělení prvostupňového správního orgánu.
64. Krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobců, že výše uvedeným postupem správních orgánů bylo zasaženo do jejich procesních práv obviněných z přestupku. Předně je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že podjatost úřední osoby by měla být v souladu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu namítnuta bezprostředně poté, co se o ní účastník řízení dozvěděl. Ačkoliv žalobci argumentovali tím, že uplatnění námítky podjatosti bylo důsledkem dlouhodobějšího chování či postupu dané úřední osoby, je s ohledem na množství podaných stížností v průběhu řízení zřejmé, že žalobci nemuseli vyčkávat až do okamžiku podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku, tedy do chvíle, kdy se již úřední osoba na dalším rozhodování věci nepodílela.
65. Stejně tak nelze podle názoru zdejšího soudu spatřovat nezákonnost postupu při vyřízení námítky podjatosti pouze v tom, že o ní nebylo rozhodnuto ve formě usnesení, což ostatně potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 As 2/2017 – 57. K tomu krajský soud dodává, že zásadní je především skutečnost, že správní orgány se na obou stupních námitkou podjatosti žalobců zabývaly a řádně zdůvodnily, proč ji nepovažovaly za důvodnou.

66. Pokud se jedná o samotné důvody tvrzené podjatosti úřední osoby, krajský soud připomíná, že se vztahovaly pouze ke způsobu vedení řízení a vyřizování žádostí žalobců o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. V tomto ohledu je nutné vycházet z toho, že případné pochybení či prodlení úřední osoby při vyřizování jednotlivých podání nebo žádostí nemusí samo o sobě znamenat její podjatost vůči účastníkům řízení. Naopak se může jednat o důsledek pouhé nedůslednosti či nepozornosti, na což má nepochybně vliv také složitost věci či počet a rozsah uplatněných žádostí.
67. Krajský soud je toho názoru, že žalobci nepředložili žádný důkaz či indicii svědčící o tom, že by úřední osoba prvostupňového správního orgánu byla podjatá, resp. že by v řízení činila obstrukce kvůli antipatiím k obviněným z přestupku či jejich právní zástupkyni, popř. z důvodu existenci vlastního zájmu na výsledku řízení. Tento závěr nelze zpochybnit pouze tím, že došlo v řízení k ojedinělým pochybením ve smyslu nesprávného doručování písemnosti či opožděného poskytnutí vyžádaných informací.
68. Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že úřední osoba prvostupňového správního orgánu na opakované a poměrně rozsáhlé žádosti žalobců o poskytnutí informací reagovala, přestože se v mnoha ohledech bezprostředně netýkaly skutečností rozhodných pro posouzení odpovědnosti za přestupek podle ust. § 116 odst. 1 písm. g) vodního zákona. S tím ostatně souvisí skutečnost, že prodlení s vyřízením žádosti o poskytnutí informace ze dne 7. 3. 2018 bylo způsobeno nedůsledností pracovníka jiného odboru prvostupňového správního orgánu, kterému byla úřední osobou žádost o poskytnutí informace k vyřízení postoupena.
69. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku, kterou žalobci brojili proti postupu při vyřízení jejich odvolání proti usnesení o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán o podaném odvolání sám nerozhodoval, nýbrž žalobce pouze vyrozuměl přípisem ze dne 11. 4. 2018 o tom, že nemá ze zákona odkladný účinek. Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. KUZL 29946/2018, kterým bylo podané odvolání zamítnuto. Do procesních práv žalobcům tak nebylo uvedeným postupem zasaženo.
70. Za důvodné poté krajský soud nepovažoval ani zbývající námitky procesního charakteru. Co se týče postupu prvostupňového správního orgánu před zahájením řízení, zákon mu neukládá povinnost vyzývat k podání vysvětlení konkrétní osoby, resp. všechny podezřelé ze spáchání přestupku. Tímto způsobem totiž dochází pouze k získání prvotních informací ohledně skutku, který by mohl být kvalifikován jako přestupek, přičemž takto získané informace nelze v podobě záznamu o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek (ust. § 137 odst. 4 správního řádu).
71. Stejně tak není ve vztahu k posouzení přestupkové odpovědnosti relevantní, že byl v rámci výzvy k podání vysvětlení vyzván ke sjednání nápravy toliko jeden ze žalobců, kteří jsou manželé a spoluvlastníci dotčených pozemků, neboť ani případné dodatečné odstranění daných zařízení by samo o sobě nevyklučovalo uplatnění přestupkové odpovědnosti za jednání, které učinění dané výzvy předcházelo.
72. Co se týče zahájení společného řízení o přestupku, došlo k němu vydáním příkazu ze dne 28. 3. 2018, č. j. MUUH-SŽP/24831/2018/MichP, přičemž podkladem k jeho

vydání byl nejen podnět příslušného stavebního úřadu (včetně pořízené fotodokumentace), ale také záznam o provedeném místním šetření úřední osobou prvostupňového správního orgánu, a to na základě ust. § 110 odst. 2 vodního zákona, podle kterého platí, že: „*Vodoprávní úřady jsou povinny v rozsahu své působnosti kontrolovat, zda jsou dodržována jimi vydaná rozhodnutí a opatření obecné povahy.*“

73. Prvostupňový správní orgán tedy nevycházel výlučně z protokolu o kontrole vydaným jiným správním orgánem, jak žalobci naznačovali, přičemž nelze opomenout ani speciální právní úpravu obsaženou v ust. § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož mohou být podkladem pro vydání příkazu v přestupkovém řízení samotné skutečnosti, které byly během provedené kontroly zjištěny, a to bez ohledu na to, kým byla provedena (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).
74. V důsledku podání odporu došlo poté ze zákona ke zrušení vydaného příkazu a v již zahájeném řízení bylo pokračováno podle ust. § 150 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobcům bylo následně umožněno, aby se s obsahem jednotlivých podkladů před vydáním rozhodnutí o přestupku seznámili.
75. Závěrem krajský soud dodává, že žalobci v žalobě označili uložené pokuty ve výši 10 000 Kč za přehnané, aniž by své tvrzení upřesnili. K tomu je vhodné doplnit, že za spáchání výše uvedeného přestupku lze podle ust. § 116 odst. 2 písm. a) vodního zákona uložit pokutu až do výše 20 000 Kč. Prvostupňový správní orgán teda v rámci správního uvážení rozhodl o uložení pokuty v polovině zákonného rozmezí, což zdůvodnil nejen povahou právem chráněného zájmu či mírou zavinění, ale také dobou trvání protiprávního jednání spočívajícího v nezákonném umístění maringotek do oblasti ochranného pásma II. stupně.
76. Úvahy prvostupňového správního orgánu byly následně potvrzeny rovněž žalovaným, který v napadeném rozhodnutí poukázal na míru společenské škodlivosti protiprávního jednání. Podle názoru krajského soudu nevykazuje postup správních orgánů při stanovení výše pokuty projev libovůle v rozhodování, přičemž není v jeho kompetenci, aby v tomto ohledu správní uvážení nahrazoval. Žalobci ostatně ani nenavrhovali, aby krajský soud postupoval podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., tedy rozhodl o snížení (moderaci) uložené pokuty nebo dokonce o upuštění od jejího uložení.

VIII. Závěr a náklady řízení

77. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
78. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů

řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. července 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.